

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 3. Quomodo adfuerit festo, quod in cœlo celebrabatur in honorem
Angelorum, videritque gloriam fui Angeli, non absque magnis mysterijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

stituit ad te ex illo educendam, ac transe-
rendam, pro sua bonitate, & clementia,
ad æterna tabernacula, ubi ipso fruaris per-
petuò nobiscum, & cum omnibus Beatis;
vale: & valedicens Angelis, qui mihi ade-
rant, discessit, cum comitatu multorum
aliorum ad cælum.

§. IV.

Alius casus huic persimilis illi contigit in
festo S. Michaelis. Intulerat, inquit,
mihi quidam dæmon magnam molestiã,
atq; ecce! sanctus Archangelus me inuisit,
adducens ligatum hunc dæmonem, dixit-
que mihi: Ille est, qui te molestabat, quid
vis, ut cum illo faciam, & qualem pœnam
petis à me ipsi infligi? Ego nolebam ipsi
annuere, dicendo, quidquid faceret dæ-
mon, fieri DEO permittente, ideòque
me non habere quidquã dicendum. San-
ctus Archangelus autem instabat idem ite-

rando, cui respondi: Quod ego desidero,
Angele DEI, est, ut ipsum ita liges, nè ul-
lo modo noceat ulli Christianorum, ten-
tando ita, ut illum præcipitet in peccatum
mortale. Interrogavit me sanctus Ange-
lus: Et hoc, quot annis? significans mihi
id debere fieri ad tempus limitatum. Cui
ego continuò respondi: Tot annis, quot
Dominus noster vixit in hac vita mortali.
Sed quid hoc proderit, quia alij dæmones
statim aderunt ad inferendum damnum,
quod iste illaturus fuisset? Sanctus An-
gelus verò dixit: Hæc erit gratia, quam
DEUS tibi præstat, quòd damnum ab
isto inferendum non sint illaturi alij; unde
fiet, ut nonnullæ animæ, quæ propter ipsũ
fuisent damnandæ, non damnentur.

*Alia prerogative sancti Michaelis, sunt
descriptæ in mysterijs, quæ jam antè sunt e-
narrata.*

CAPUT III.

Quomodo adfuerit Festo, quod in Cœlo celebra-
tur in honorem Angelorum, videritque gloriam sui Angeli,
non absque magnis mysterijs.

VT nos DEUS excitaret ad
cultum sanctorum Ange-
lorum Custodum, à quibus
tanta bona suscipimus,
manifestavit suæ Famulæ
nonnulla valde stupenda
de festo, quod in eorum honorem agitur in
cælo à reliquis beatis Spiritibus.

§. I.

Die, inquit, antecedente Festum Ange-
li Custodis (quod Vallisoleti cele-
bratur primâ Martij) mihi agenti cum
DEO, more consueto, ostendit ejusdem
Majestas in spiritu magnam multitudinẽ
Angelorum Custodum, insigniter arma-
torum, gestantium lanceas. Erant speci-
osissimi & pulcherrimi. Vidi illos in quo-
dam plano campo, in eujus medio erat

quidam quasi hiatus Inferni, ex quo cona-
bantur erumpere multi dæmones, ad no-
cendum, & inferenda damna hominibus:
Sancti verò Angeli, qui circumdabant illũ
infernalem hiatus, ipsis validissimè obsi-
tebant, & præcipitabant illos per eundem
hiatum deorsum. Non vidi ullum dæ-
monem inde egredientem, quĩ imò om-
nes fuerunt debellati, & mancipati carceri
intra illum Infernum; per cujus hiatus
conspexi, quæ non possunt dici, quia sola
eorum memoria me consternat, ac terre-
facit. Audivi vociferationes hominũ da-
mnatorum, ac dæmonum, qui illos tor-
quebant. Nihil ibi erat aliud, quàm con-
fusio, & enormia tormenta. Postquam
illi sancti Angeli Custodes vicissent diabo-
los, pulcherrimo ordine, præcedentibus
duobus vexillis, quorum unum ferebat
sanctus Archangelus Michael, progredie-
bantur

Zz

bantur bini ad Cœlum, ubi fuerunt cum plausu excepti à Domino DEO, & à cœteris sanctis Angelis, eorum socijs; atque Dominus illos laudavit propter præclare debellatos dæmones. Deinde est instituta solennis processio ab omnibus Angelis DEI, qui celebrabant Festum in honorem Angelorum Custodum, ac decantabant eorum laudes, dicebantque: Isti sunt heroës DEI, quibus commisit custodiam animarum, redemptarum sanguine Agni. Obivit processio cœlestem Jerosolymam cum pompa & majestate, eaque finitâ omnes sancti Angeli constitierunt suo quisque loco.

§. II.

ALio anno, pridie ejusdem festi Angelici Custodis, vidi stantem juxta me, & à dextris Angelum meum Custodem pulcherrimè exornatum, vestitum eleganter, ac festivè, coopertum auro & lapidibus pretiosis variorum colorum, demonstrabatque & exhibebat in se oculis meæ animæ magnam potentiam, quâ videbatur posse debellare totum Infernum. Erat quasi intrinsecus armatus, ac sub cingulo habebat adaptata arma exteriora, quendâ quasi parvum acinacem, convenientem corpori, in quo comparebat, & aliud simile telum bellicum. Cùm illum eo modo vidissem, fui vehementer rei novitate attonita, eoque amplius, quando conspexi reliquos socios præsentis non esse ita instructos, ideoque illi dixi: Mi Angele ac Domine, quomodo es sic ornatus, ac taliter vestitus? Dum id interrogarem, audiivi in cœlo inchoari magnam solennitatem, & resonare multa instrumenta musica ac bellica diversi generis, qualia sunt tympana, ac tubæ, aliaque hujusmodi, ut totum Cœlum videretur exhilarari illo tam suavia ac dulci & sonoro strepitu, quem simul edebant omnia ea instrumenta quàm ordinatissimè. Tum dixit meus Angelus: Anima mea, audisne, quid agatur in nostrâ cœlesti Jerosolyma? Noveris, ex mandato Domini Majestatis, celebrari magnâ solennitatem in illa Divina Aula, in honorem omnium Angelorum, qui sunt Cu-

stodes animarum: cui proinde adsumus omnes, cum his vestibus, & armis, quæ in me vides, & significant nostram gloriam, ac splendorem, & virtutem, atque fortitudinem datam nobis à nostro DEO & Creatore, contra potentiam infernale dæmonum, pro defensione animarum, quas jussu DEI custodimus. Unde & ego pergo ad illam solennitatem: bene vale, & noli affligi, non enim manes absque me. Statimque abiit ad illud Festum cœlestem, in conspectu meæ animæ, quæ vidit, quidquid ibi fiebat, & quasi infinitos Angelos Custodes animarum, prædicto modo vestitos, summo ordine, & quàm apprimsimè distributos in duas partes, quasi in duas maximas cohortes gloriosorum Principum. Obambulabant circumquaque totum cœlum, cum omni ea cœlesti musica, de qua sum loquuta, & præcedebant illos, instar Ducum, gloriosi Archangeli, S. Michael, & S. Gabriel; comitabanturque omnes istos Principes, & Spiritus Angelicos, alij infiniti Angeli DEI, qui uni obibant illam cœli amplitudinem Divino quodam & cœlesti circuitu. Collocaverunt se deinde ordinatissimè coram throno Divinæ Majestatis, ibique omnes suo ordine se aliquamdiu detinuerunt, cantantes admirabiliter: *Gloria in excelsis DEO*; Tunc Dominus Majestatis apertens clavi suæ Divinæ voluntatis murum magnæ gloriæ, ostendit se potentem, cum extraordinaria magnificentia & gloria, universis illis Spiritibus Angelicis; quibus in ipsius conspectu prostratis, dedit omnibus suam sanctam benedictionem: quæ accepta, subito se erexerunt cum summo gaudio. Postquam jam Dominus clausisset illum sacrum murum, discesserunt omnes, modo quodam mysterioso.

§. III.

ALio tali Festo (in Martio 1618.) venit ad me quidam sanctus Angelus valde hilaris, ferens quoddam quasi malum granatum parvum in manu, dixitque mihi: Accipe Soror hoc munus, quod tibi mittunt sancti Angeli Custodes; & statim mi-

hi illud posuit supra pectus, ingressumque est hoc malum granatum in me, & jam intra me existens fuit apertum. Quamvis verò esset parvum, continebat multas pulcherrimas gemmas. Et dixit mihi Angelus: Has DEUS dedit Angelis Custodibus, ut suo nomine tibi illas offerrent in signum incrementi, quod tibi conferet in septem virtutibus, & septem donis, ac duodecim fructibus Spiritus sancti; & quia omnia ista sunt viginti sex, mittunt tibi hoc munus viginti sex Angeli Custodes nomine reliquorum. Interrogavi ipsum: Et Dominus, estne unus ex illis? qui mihi respondit: Ego sum unus ex supremis cœli Angelis. Dixique illi: Quale obsequiū possum ego præstare sanctis Angelis pro isto favore? Respondit: Si commendareris DEO animas, ipsis commissas.

§. IV.

Aliam maiorem favorem, prorsusque specialem ipsi exhibuit in hoc festo sanctus illius Angelus: Qui, ait, mihi peramanter dixit: Anima, veni mecum, volo enim te ducere, ut videas locum, quem obtineo in beatitudine, & gloria sempiterna: id namque mihi mandavit DEUS Dominus noster. Veni mecum, siquidem plurimum recreaberis, & magno afficeris solatio. Quia eram debilis, ac destituta viribus, respondi ipsi: Angele mi, ac Domine, ego non potero istud iter peragere, ingens enim est mea naturalis imbecillitas. Ità, poteris, Anima, reposuit Angelus, nam ego te ducam, & hoc iter te nequaquam fatigabit, vel molestabit. Atque dum id diceret, in momento me inveni in cœlesti Jerosolyma cum meo sancto Angelo, ac reliquis mihi assistere solitis, modestè coopertam pallio coloris cœlestis, & in meo capite habebam perelegantem ac pretiosam coronam. Apprehendit me, meus sanctus Angelus, eduxitq; derepentè ad quandam valdè altum ac sublimem locum, ubi vidi totam illam cœlestem Aulam, & infinitatem Angelorum, qui erant splendidissimi, atque magnà præditi gloria; alij sublimissimi, & alij valde magni,

verum non ità, sicut illi priores; alij verò minores, omnes gloriosissimi. Hi sancti Angeli stabant pulcherrimo Ordine, longo tractu, & quasi in choros distributi. Vehementer obstupui visâ magnificentia, & gloria illorum beatorum Spirituum, atque singulorum ab invicem differentiâ. Dum eo fruere solatio, arripuit me sanctus meus Angelus, posuitq; in alio altiore loco, & dixit mihi: Cape sedem in hoc loco, quem ego possideo, atque hinc videbis aliquid ejus gloriæ, quâ ego fruor ex omnipotentis DEI bonitate. Pudebat me summè id facere, quia ille locus erat valde sublimis ac altus, & mirum in modum gloriosus: Verum cum me pergeret urgere meus sanctus Angelus, dicendo: Anima, noli metuere, neque time, accede; accessi cum magna confusione, dixitque mihi subitò: Nunc attolle oculos, ac aspice. Et vidi elevatis oculis, quandam Divinum atque clarissimum Solem, resplendentem summâ & sublimissimâ luce, ex quo prodibant infiniti radij, alij majores, & alij minores; alij verò adhuc tenuiores: his radijs, qui erant instar auri obrizi, & ignitissimis, ac splendoribus Divinus iste Sol feriebat, & contingebat illū quasi vultum eorum beatorum Spirituum, singulos suo radio, pro sua infinitate, bonitate, & sapientia; tumque intuerer meum sanctum Angelum, vidi ipsum illuminari uno illorum radiorum eâ vehementiâ, eoque modo, ut illum incenderit instar ignis, & in se transformaverit, sicuti incensum est ferrum, quando egreditur ex ardenti ultrina. In hoc Divino mysterio Solis aderat ipsemet Omnipotens DEUS, cum sua beatifica visione, quasi tectus eâ specie Solis. Mirabar magnopere videns ista cœlestia mysteria. Deinde meus sanctus Angelus in momento & arcano modo me deduxit ex eo loco, constituitque coram Majestate Domini DEI nostri Trini in Personis, & Unius in Essentia: inclinansque me coram illo Domino, depositâ coronâ ex meo capite, dixit illi: Domine, DEUS Majestatis, vides hîc istam animâ, quam huc adduxi ex tuo Divino mandato. Et postquam me rursus erexisset,

dixissetque Dominus: Bene est; vidi Majestatem JESU Christi Domini nostri, qui tenebat in suis sacratissimis manibus coronam, quam Angelus abstulerat ex meo capite, & ipse attentè contemplabatur, ac versabat in omnem partem, considerando illam undiq; cum ea attentione. Deinde dixit suo Æterno Patri: Ista corona est elegans, est pulcherrima, & vehementer mihi placet, Domine; Designansque locum digito, addidit: Hic tamen aliquid deest, ut eam obtineat perfectionem, quam tu, mi Domine, decrevisti jam inde à tua æternitate: sed ego supplebo defectum virtute & pretio meorum meritum, ac sanguinis, quem profudi, applicaboque illi talem virtutem, & eam dabo gratiam ipsius operibus, ut, quod peragendum & complendum erat longiore tempore, fiat citius, atque ita acceleretur illius emigratio. Sit ita, sicut dicis, Fili mi, sit ita, per melicet, agebat Dominus DEUS

Majestatis. Cùm ego audivissem meum DEUM dicentem hæc tam mirabilia, ego ipsi infinitas gratias. Verùm meus sanctus Angelus, volente id Domino, postea me urgebat, ut me reduceret ad meum angelulum. Ego verò desiderans scire, quàm diu esset duraturum meum exilium, non me movebam, & quasi reluctabar. Sed intelligens me Dominus, dixit mihi benigne & amanter: Anima mea, noli affligi propter tuum discessum, brevi enim migrabis. Non dico tibi autem, quando, quia tibi modò id scire non expedit, neque convenit propter alia. Permite id mihi, & esto bono animo, atque nunc vade in pace. Et cùm mihi dedisset suam sanctam benedictionem, meus sanctus Angelus me apprehendit arcano modo, unaque cum reliquis suis sanctis socijs me abduxit, & collocavit in meo locello.

CAPVT IV.

Quomodo illi DEUS manifestaverit excellentiam & gloriam quatuor Angelorum, qui illi assistebant, & de quibusdam colloquijs, quæ cum ipsa habuerunt, deque eorundem absentia, ac reditu.

Tota hæc historia est plena multis rebus memoratu dignissimis, qua contigerunt Venerabili Marinæ cum sanctis quatuor Angelis, qui ipsi perpetuò assistebant: nunc duntaxat referemus quadam ipsos solos concernentia.

§. I.

In primis ei DEUS pro majore ipsius solatio voluit manifestare excellentiam & sanctitatem istorum sanctorum Angelorum, hunc in modum. Dum, inquit, essem afflicta propter defectus, quos in me deprehendebam, visitavit me Christus Dominus quadam nocte, & confidens in sella,

stipatus Angelis, mihi dixit, se velle apud me manere totâ illâ nocte, interrogavit me: Quid habes? visne aliquid? per me quidpiam. Ego ab illo petivi remediū meorum defectuum, & necessitatum, sicut soleo. Interea, vidi venientes quosdam Angelos, cum prægrandi disco, seu pelvi, quam posuerunt coram Christo Domino; cùmque versaret, quod in illa afferebatur, vidi esse elegantissimos nummos aureos, magnitudine exæquantés Imperialem, in quorum singulis erat expressus vultus Salvatoris. Accesserunt sancti quatuor Angeli, mei contubernales, suo ordine, & Divina Majestas dedit cuilibet unum nummum, sicut & meo Angelo Custodi. Deinde mihi dixit: Et tu nihil vis? Dum ego tergiverfarer, & Angeli me animarent,